

Illa videamus, quae a te de amicitia dicta sunt.

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit. Cyrenaici quidem non recusant; Sed finge non solum callidum eum, qui aliquid improbe faciat, verum etiam praepotentem, ut M. Et si turpitudinem fugimus in statu et motu corporis, quid est cur pulchritudinem non sequamur? Cum autem in quo sapienter dicimus, id a primo rectissime dicitur. Addidisti ad extremum etiam indoctum fuisse. Quae cum dixisset paulumque institisset, Quid est? Sed dum efficere vultis beatum sapientem, cum maximas animo voluptates percipiat omnibusque partibus maiores quam corpore, quid occurrat non videtis. Duo Reges: constructio interrete. Scrupulum, inquam, abeunti; Uterque enim summo bono fruitur, id est voluptate. Rhetorice igitur, inquam, nos mavis quam dialectice disputare? Atqui eorum nihil est eius generis, ut sit in fine atque extraneo bonorum.

Praeclare Laelius, et recte sofÃ±w, illudque vere: O Publi, o gurgēs, Galloni! es homo miser, inquit. Mihi quidem Homerus huius modi quiddam vidisse videatur in iis, quae de Sirenum cantibus finxerit. Sed utrum hortandus es nobis, Luci, inquit, an etiam tua sponte propensus es? Iam id ipsum absurdum, maximum malum neglegi. Videmus igitur ut conquiescere ne infantes quidem possint. At cum de plurimis eadem dicit, tum certe de maximis. Nulla profecto est, quin suam vim retineat a primo ad extremum. Hoc sic expositum dissimile est superiori. Miserum hominem! Si dolor summum malum est, dici aliter non potest. Et quidem illud ipsum non nimium probo et tantum patior, philosophum loqui de cupiditatibus finiendis. Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio. In his igitur partibus duabus nihil erat, quod Zeno commutare gestiret. Quis animo aequo videt eum, quem impure ac flagitiose putet vivere? Equidem soleo etiam quod uno Graeci, si aliter non possum, idem pluribus verbis exponere. Sic exclusis sententiis reliquorum cum praeterea nulla esse possit, haec antiquorum valeat necesse est.

Honesta oratio, Socratica, Platonis etiam.

Ea, quae dialectici nunc tradunt et docent, nonne ab illis instituta sunt aut inventa sunt? Eam si varietatem diceres, intellegerem, ut etiam non dicente te intellego; Ita similis erit ei finis boni, atque antea fuerat, neque idem tamen; Si longus, levis;

Aliena dixit in physicis nec ea ipsa, quae tibi probarentur;

At quanta conantur! Mundum hunc omnem oppidum esse nostrum! Incendi igitur eos, qui audiunt, vides. Sed quoniam et advesperascit et mihi ad villam revertendum est, nunc quidem hactenus; Est enim tanti philosophi tamque nobilis audacter sua decreta defendere. An, partus ancillae sitne in fructu habendus, disseretur inter principes civitatis, P. An ea, quae per vinitorem antea consequebatur, per se ipsa curabit?

An vero, inquit, quisquam potest probare, quod perceptum, quod. Quarum ambarum rerum cum medicinam pollicetur, luxuriae licentiam pollicetur. Te enim iudicem aequum puto, modo quae dicat ille bene noris. Sint ista Graecorum; Et ille ridens: Video, inquit, quid agas; Quis enim confidit semper sibi illud stabile et firmum permansurum, quod fragile et caducum sit?

Summus dolor plures dies manere non potest?

Cur fortior sit, si illud, quod tute concedis, asperum et vix ferendum putabit? Videmusne ut pueri ne verberibus quidem a contemplandis rebus perquirendisque deterreantur? Qui enim voluptatem ipsam

contemnunt, iis licet dicere se acupenserem maenae non antepone. Incommoda autem et commoda-ita enim estmata et dustmata appello-communia esse voluerunt, paria noluerunt. Tu autem, si tibi illa probabantur, cur non propriis verbis ea tenebas? Quid turpius quam sapientis vitam ex insipientium sermone pendere? Quod cum dixissent, ille contra. At multis malis affectus. Eadem nunc mea adversum te oratio est. Quod enim vituperabile est per se ipsum, id eo ipso vitium nominatum puto, vel etiam a vitio dictum vituperari. Certe nihil nisi quod possit ipsum propter se iure laudari. Pauca mutat vel plura sane;

Iam id ipsum absurdum, maximum malum neglegi. Quae cum ita sint, effectum est nihil esse malum, quod turpe non sit. Cum sciret confestim esse moriendum eamque mortem ardentiore studio peteret, quam Epicurus voluptatem petendam putat. An vero, inquit, quisquam potest probare, quod perceptum, quod.

Ex ea difficultate illae fallaciloquae, ut ait Accius, malitiae natae sunt. Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. Ergo opifex plus sibi proponet ad formarum quam civis excellens ad factorum pulchritudinem? Cuius tanta tormenta sunt, ut in iis beata vita, si modo dolor summum malum est, esse non possit. Quis est enim aut quotus quisque, cui, mora cum adpropinquet, non refugiat timido sanguen Ætque exalbescit metu? Ait enim se, si uratur, Quam hoc suave! dicturum. Ad corpus diceret pertinere-, sed ea, quae dixi, ad corpusne refers? Haec quo modo convenient, non sane intellego. Perturbationes autem nulla naturae vi commoventur, omniaque ea sunt opiniones ac iudicia levitatis. Ne amores quidem sanctos a sapiente alienos esse arbitrantur. Sit hoc ultimum bonorum, quod nunc a me defenditur; Quae qui non vident, nihil umquam magnum ac cognitione dignum amaverunt. Egone non intellego, quid sit don Graece, Latine voluptas? Non enim, si omnia non sequebatur, idcirco non erat ortus illinc.

Nam his libris eum malo quam reliquo ornatu villae delectari.

Egone non intellego, quid sit don Graece, Latine voluptas? Sed non sunt in eo genere tantae commoditates corporis tamque productae temporibus tamque multae. Nullum inveniri verbum potest quod magis idem declaret Latine, quod Graece, quam declarat voluptas. Theophrastum tamen adhibeamus ad pleraque, dum modo plus in virtute teneamus, quam ille tenuit, firmitatis et roboris. Hoc foedus facere si potuerunt, faciant etiam illud, ut aequitatem, modestiam, virtutes omnes per se ipsas gratis diligant. Scientiam pollicentur, quam non erat mirum sapientiae cupido patria esse cariorem. Nec vero pietas adversus deos nec quanta iis gratia debeatur sine explicatione naturae intellegi potest. Praeclare Laelius, et recte sof±w, illudque vere: O Publi, o gurgēs, Galloni! es homo miser, inquit. Quare, quoniam de primis naturae commodis satis dictum est nunc de maioribus consequentibusque videamus. Quod autem in homine praestantissimum atque optimum est, id deseruit. Sed haec in pueris;

Non quaeritur autem quid naturae tuae consentaneum sit, sed quid disciplinae. Itaque quantum adiit periculum! ad honestatem enim illum omnem conatum suum referebat, non ad voluptatem. Inde sermone vario sex illa a Dipylo stadia confecimus. Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. Ergo, si semel tristior effectus est, hilara vita amissa est? Sed haec quidem liberius ab eo dicuntur et saepius. Qui haec didicerunt, quae ille contemnit, sic solent: Duo genera cupiditatum, naturales et inanes, naturalium duo, necessariae et non necessariae. Quarum ambarum rerum cum medicinam pollicetur, luxuriae licentiam pollicetur. Qui autem esse poteris, nisi te amor ipse ceperit?

Amicitiae vero locus ubi esse potest aut quis amicus esse cuiquam, quem non ipsum amet propter ipsum? Nemo enim est, qui aliter dixerit quin omnium naturarum simile esset id, ad quod omnia referrentur, quod est

ultimum rerum appetendarum. Post enim Chrysippum eum non sane est disputatum. Habes undique expletam et perfectam, Torquate, formam honestatis, quae tota quattuor his virtutibus, quae a te quoque commemoratae sunt, continetur. Atqui reperiēs, inquit, in hoc quidem pertinacem; Iam quae corporis sunt, ea nec auctoritatem cum animi partibus, comparandam et cognitionem habent faciliorem. E quo efficitur, non ut nos non intellegamus quae vis sit istius verbi, sed ut ille suo more loquatur, nostrum neglegat. Is ita vivebat, ut nulla tam exquisita posset inveniri voluptas, qua non abundaret. Sin dicit obscurari quaedam nec apparere, quia valde parva sint, nos quoque concedimus; Istam voluptatem, inquit, Epicurus ignorat? Est autem situm in nobis ut et adversa quasi perpetua oblivione obruamus et secunda iucunde ac suaviter meminerimus. Atqui perspicuum est hominem e corpore animoque constare, cum primae sint animi partes, secundae corporis. dance

Me igitur ipsum ames oportet, non mea, si veri amici futuri sumus. Sed quid attinet de rebus tam apertis plura requirere? Quae similitudo in genere etiam humano apparet. Sed tamen omne, quod de re bona dilucide dicitur, mihi praeclare dici videtur. Fortasse id optimum, sed ubi illud: Plus semper voluptatis? Atque ab isto capite fluere necesse est omnem rationem bonorum et malorum. Hoc positum in Phaedro a Platone probavit Epicurus sensitque in omni disputatione id fieri oportere. Nunc omni virtuti vitium contrario nomine opponitur.

Non igitur bene.

Ut nemo dubitet, eorum omnia officia quo spectare, quid sequi, quid fugere debeant? Quis enim confidit semper sibi illud stabile et firmum permansurum, quod fragile et caducum sit? Non quam nostram quidem, inquit Pomponius iocans; Certe, nisi voluptatem tanti aestimaretis. Hinc ceteri particulas arripere conati suam quisque videro voluit afferre sententiam. Modo etiam paulum ad dexteram de via declinavi, ut ad Pericli sepulcrum accederem. Licet hic rursus ea commemores, quae optimis verbis ab Epicuro de laude amicitiae dicta sunt. Plane idem, inquit, et maxima quidem, qua fieri nulla maior potest. Philosophi autem in suis lectulis plerumque moriuntur. Quae cum essent dicta, finem fecimus et ambulandi et disputandi. Ut in geometria, prima si dederis, danda sunt omnia. Primum non saepe, deinde quae est ista relaxatio, cum et praeteriti doloris memoria recens est et futuri atque independentis torquet timor?

Negat esse eam, inquit, propter se expetendam. Hoc ille tuus non vult omnibusque ex rebus voluptatem quasi mercedem exigit.

At iste non dolendi status non vocatur voluptas. Aliter enim nosmet ipsos nosse non possumus. Legimus tamen Diogenem, Antipatrum, Mnesarchum, Panaetium, multos alios in primisque familiarem nostrum Posidonium. Quasi vero, inquit, perpetua oratio rhetorum solum, non etiam philosophorum sit. Tu autem negas fortem esse quemquam posse, qui dolorem malum putet. Sive hoc difficile est, tamen nec modus est ullus investigandi veri, nisi inveneris, et quaerendi defatigatio turpis est, cum id, quod quaeritur, sit pulcherrimum. bowling Ait enim se, si uratur, Quam hoc suave! dicturum. Verum tamen cum de rebus grandioribus dicas, ipsae res verba rapiunt; Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus. Longum est enim ad omnia respondere, quae a te dicta sunt. Ita fit illa conclusio non solum vera, sed ita perspicua, ut dialectici ne rationem quidem reddi putent oportere: si illud, hoc;

Callipho ad virtutem nihil adiunxit nisi voluptatem, Diodorus vacuitatem doloris.

Color egregius, integra valitudo, summa gratia, vita denique conferta voluptatum omnium varietate. Qui

enim existimabit posse se miserum esse beatus non erit. Atqui pugnantibus et contrariis studiis consiliisque semper utens nihil quieti videre, nihil tranquilli potest. Hoc unum Aristo tenuit: praeter vitia atque virtutes negavit rem esse ullam aut fugiendam aut expetendam. Quod quidem iam fit etiam in Academia. Cur tantas regiones barbarorum pedibus obiit, tot maria transmisit? Praeterea sublata cognitione et scientia tollitur omnis ratio et vitae degendae et rerum gerendarum. Atqui eorum nihil est eius generis, ut sit in fine atque extraneo bonorum. Quae hic rei publicae vulnera inponebat, eadem ille sanabat. Ut proverbia non nulla veriora sint quam vestra dogmata. Addebat etiam se in legem Voconiam iuratum contra eam facere non audere, nisi aliter amicis videretur. Ille vero, si insipiens-quo certe, quoniam tyrannus -, numquam beatus; Si enim ad populum me vocas, eum. Sed quanta sit alias, nunc tantum possitne esse tanta. Amicitiam autem adhibendam esse censent, quia sit ex eo genere, quae prosunt. Hanc ergo intuens debet institutum illud quasi signum absolvere.

An est aliquid, quod te sua sponte delectet? Nunc haec primum fortasse audientis servire debemus. Sed tamen omne, quod de re bona dilucide dicitur, mihi praeclare dici videtur. Quae diligentissime contra Aristonem dicuntur a Chryippo. Quae cum magnifice primo dici viderentur, considerata minus probabantur. Quodsi, ne quo incommodo afficiare, non relinques amicum, tamen, ne sine fructu alligatus sis, ut moriatur optabis. Cuius tanta tormenta sunt, ut in iis beata vita, si modo dolor summum malum est, esse non possit.

Sed residamus, inquit, si placet.

Vide, ne magis, inquam, tuum fuerit, cum re idem tibi, quod mihi, videretur, non nova te rebus nomina inponere. Ne amores quidem sanctos a sapiente alienos esse arbitrantur. Ut necesse sit omnium rerum, quae natura vigeant, similem esse finem, non eundem. A villa enim, credo, et: Si ibi te esse scissem, ad te ipse venissem. Idem fecisset Epicurus, si sententiam hanc, quae nunc Hieronymi est, coniunxisset cum Aristippi vetere sententia. Dolere malum est: in crucem qui agitur, beatus esse non potest. Quo studio cum satiari non possint, omnium ceterarum rerum obliti nãhil abiectum, nihil humile cogitant; Deque his rebus satis spa multa in nostris de re publica libris sunt dicta a Laelio. Vitae autem degendae ratio maxime quidem illis placuit quieti. Levatio igitur vitiorum magna fit in iis, qui habent ad virtutem progressionis aliquantum. Quia dolori non voluptas contraria est, sed doloris privatio. Respondent extrema primis, media utrisque, omnia omnibus. Quare hoc videndum est, possitne nobis hoc ratio philosophorum dare.

At iam decimum annum in spelunca iacet.

Utinam quidem USD370 dicerent alium alio beatiorem! Iam ruinas videres. Deinceps videndum est, quoniam satis apertum est sibi quemque natura esse carum, quae sit hominis natura. Aut etiam, ut vestitum, sic sententiam habeas aliam domesticam, aliam forensem, ut in fronte ostentatio sit, intus veritas occultetur? Equidem, sed audistine modo de Carneade? Si stante, hoc natura videlicet vult, salvam esse se, quod concedimus; Nam de summo mox, ut dixi, videbimus et ad id explicandum disputationem omnem conferemus. Quem quidem vos, cum improbis poenam proponitis, inpetibilem facitis, cum sapientem semper boni plus habere vultis, tolerabilem. Hoc autem loco tantum explicemus haec honesta, quae dico, praeterquam quod nosmet ipsos diligamus, praeterea suapte natura per se esse expetenda. Et hunc idem dico, inquieta sed ad virtutes et ad vitia nihil interesse. Sequitur disserendi ratio cognitioque naturae; Fadio Gallo, cuius in testamento scriptum esset se ab eo rogatum P208 ut omnis hereditas ad filiam perveniret. Et harum quidem rerum facilis est et expedita distinctio.

Sed est forma eius disciplinae, sicut fere ceterarum, triplex: una pars est naturae, disserendi altera, vivendi

tertia. Inscite autem medicinae et gubernationis ultimum cum ultimo sapientiae comparatur. Deinceps videndum est, quoniam satis apertum est sibi quemque natura esse carum, quae sit hominis natura. Sin eam, quam Hieronymus, ne fecisset idem, ut voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret. Non est enim vitium in oratione solum, sed etiam in moribus. Quantum Aristoxeni ingenium consumptum videmus in musicis? Et quidem, Cato, hanc totam copiam iam Lucullo nostro notam esse oportebit; Hoc est non modo cor non habere, sed ne palatum quidem. Ista ipsa, quae tu breviter: regem, dictatorem, divitem solum esse sapientem, a te quidem apte ac rotunde; Universa enim illorum ratione cum tota vestra conflagendum puto. His similes sunt omnes, qui virtuti student levantur vitiis, levantur erroribus, nisi forte censes Ti. Et adhuc quidem ita nobis progressio ratio est, ut ea duceretur omnis a prima commendatione naturae.